

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 8.

15. APRIL 1932

4. ARGANG

HILSEN FRA LANDOUR, INDIA

Landour Musoorie
23—3—32

Kjære venner i Herren!
Fred

Samtidig som jeg skriver til K. S. må jeg også få lov til å sende en hilsen gjennom Misjons-Rosten. Jeg håper dere alle vil tilgi at jeg ventet så lenge med å skrive. Over 2 år er nu gått siden jeg kom til India. Jeg reiste først til Ranchi til br. og str. Desmond, hvor jeg stanset i 5 måneder. Når så varmen kom reiste jeg hit op til Landour for å delta på språkskolen her opp. Tanken var å stanse der i 4 måneder, men Herren tenkte det anderledes. Hans tanker er ikke alltid våre tanker. Det er nu snart 2 år siden jeg kom her op. Jeg priser Herren for den store nåde at jeg fikk komme til skolen her. Jeg elsket skolen og studiene meget, og jeg kan ikke si at det var noen byrde for mig å studere. Når skolen var slutt drog jeg nesten alle misjonærene ned på sletten til sitt arbeid igjen og jeg blev igjen alene her med de innfødte. Jeg forstod at noen av de eldre misjonærer syntes det var litt ondt å forlate mig alene her, da jeg jo var så unna i landet.

Jeg fikk mange innbydelsel til å komme til forskjellige misjonsstasjoner, både fra Methodister, Maran-Atha-misjonen og flere andre. Methodistene arbeidet veldig hardt en tid, ti de vilde absolutt at jeg skulle overta plassen som bestyrerinnen ved en av deres guttekoler. De mente ikke at jeg skulle bli methodist og forlate min misjon, men de vilde ha mig allikevel. De følte at jeg var den som skulle komme, sa de. Selv følte jeg at dette var utenom

Guds vilje og plan. De fortalte at jeg skulle få lønn, så jeg skulle klare meg godt, et prektig hus å bo i osv. Men hvad var dette for mig! Penger og bekjemmelighet har ikke den ringeste tiltrekningsskraft på mig. Alt hvad jeg ønsker er å være i Guds fullkomne vilje, og så får det øvrige bli som det kan. Jeg måtte så gi dem et bestemt svar, og så at jeg ikke følte det var Guds vilje, men at jeg mest følte det direkte evangeliske arbeid lagt på mitt hjerte. Når de hørte dette, vilde de ha mig som sin evangelist, men også dette måtte jeg avslå.

Innbydelsene har vært mange, men det har ikke vært ettsted jeg har kjent jeg kunde gå til.

Den første vinter her opp tilbragte jeg sammen med en innfødt kristen familie. Det vil si vi bodde i samme hus. Vi hadde som regel møte for barna hver aften. Sondag hadde vi møte for voksne- og spøndagskole. I blant gikk vi ut til andre hjem og steder for å bringe dem evangeliet.

Jeg takker Gud for den vinter og vilde ikke ha undværet den for alt. Jeg fikk derved en ypperlig anledning til å lære folket å kjennen og sette mig inn i deres forhold og skikke.

Dog, ved siden av dette studerte jeg hårdt, ti jeg ønsket å ta min første eksamen i hindu i mars mnd. 1931. For å klare dette måtte jeg også lese betydelig mer engelsk, for det jeg kunde når jeg kom ut strakk ikke til på langt nær. Men Herren var med og

hjalp underbart dag for dag. Så den 16. mars 1931 reiste jeg fra Landour til Delhi, som var det nærmeste sted herfra, for å ta min muntlige eksamen. Den indiske suster som jeg bodde sammen med, blev også med. Hun hadde nemlig ikke sett sin familie på over 12 år, det vil si siden hun blev gift, og derfor var det jo intet under om hun lengtet hjem.

Hun var fra Mutra, som er ca. 4 timers reise på tog fra Delhi. Jeg fikk tillatelse av hennes mann til å ta henne med, og dere kan tro hun var glad. Jeg hjalp henne selvfolgtelig med en del av reisens utgifter.

Ankommet til Dehli blev jeg gjestfritt mottatt av noen rike hinduer. Det var noen venner av min lærer som jeg hadde hatt i Landour. Han ønsket å spare mig for de store utgifter på hotelle og skrev derfor til sine venner og ba dem ta imot meg. Jeg trodde jo at jeg i det minste skulle få betale for maten, men nei, det var ikke mulig. De vilde intet ha, men anså det for en stor glede å få ta imot meg. Må Herren velsigne dem og frelse deres sjeler.

Når eksamen var over møttes jeg med den indiske suster i Dehli igjen, og vi reiste så ifølge tilbake til Landour. Hun var strålende glad for at hun etter så mange års forløp hadde fått se sin mor og søsken igjen. Efterat jeg hadde tatt den skrevne eksamen heroppe, som var 3 uker etter den muntlige, satte jeg det som mitt mål å ta annet års eksamen etter

6 måneder, nemlig i september samme år.

Jeg hadde ikke vært lenge på skolen før mine nerver brøt voldsam net, og det så ut som det mål jeg hadde satt mig, skulde legges helt i grus. Jeg kjente jeg blev dårligere og dårligere. Men å slippe boken var ingen lett sak, jeg måtte dog gjøre det for en tid. Jeg ga nu op tanken på eksamen for ikke å ødelegge mig med for megen lesning. Grunnen til sammenbruddet var nok at jeg leste for meget og spiste for litet, ti jeg ejet ikke matlyst og drog ofte på skolen uten å få et ordentlig måltid mat.

Jeg følte mig syk bare jeg så en student og en lærer, og de to første måneder svant hen uten at jeg hadde stort utbytte av skolen. Dog, jeg fikk nå til å legge alt i Guds hånd og si: Din vilje skje. Men nu var det ikke lengre før Gud kom med ny kraft og jeg fikk igjen ta myk tak. Nu følte jeg mig ganske frisk og kunde lese igjen. Nu kom det imidlertid nye hindringer.

Den indiske suster som var med mig til Dehli gikk til sykehuset for å ta en liten operasjon, men etter denne blev hun meget syk, ja døden nær. Jeg gikk nesten hver dag til henne og hjalp henne med forskjellige ting, da jeg var den som klarte henne best. Hun foretrak mig fremfor sykepleierskene og noen annen. Når sykehuset nu blev stengt måtte vi ta henne til hennes private hjem. Nu blev den indiske sykepleierske

som kunde komme og stelle henne og behandle hennes sår. Alle skulde ned på sletten, og her blev hun liggende igjen i denne hjelpløse, fryktelige tilstand. Det var et meget farlig og smittsamt tilfelle og derfor krevedes det stor forsiktighet. Det var ikke en, nei ikke en eneste som var villig til å hjelpe nu. Til tross for at tanken på eksamen igjen hadde kommet til mig, la Gud det på mitt hjerte at jeg skulle overta henne og pleie henne. Det ord kom til mig: «Som I vil at andre skal gjøre mot eder, så gjøre også I mot dem».

Nu blev det selvfolgetlig meget mer å gjøre for mig, enn da hun var på sykehuset. Sårene skulde nu byttes på hver annen time like som det var andre ting som måtte gjøres. Doktoren kom en gang om dagen. Den syke syntes å bli verre og verre, og mange ganger så det ut som hun skulle dø imidlertid hende på oss. Vi bad til Gud, at enten måtte han ta henne hjem snart, eller også helbrede henne, ti hun led så fryktelig.

Da hun ikke blev bedre, blev det besluttet at hun skulle sendes til et indisk sykehus. Der var det doktor, men ingen sykepleierske, så jeg lovet å gå der og passe på henne. Forste dag hun kom dit sier doktoren: «Stakkars kvinne, hun er i en unyklig tilstand. Det vil ta forferdelig lang tid, om hun idetheletatt kan bli bra igjen».

Materien strømmet ut fra hennes side, og det var en lukt så fæl at det var vanskelig å sitte ved hennes side.

Men pris skje Gud, just da når Forts. 4. side.

Streif fra hverdagslivet

Han var en ung og livskraftig sjøgutt.

Alt gikk med og livet lå lyst foran ham. Motgang kjente han ikke, og om den var til, bar hans gode humør ham over vanskeligheten.

Ennu en langreis over blåmyra —, og så hjem til sine kjære. Han skulde inngå ekteskap ved hjemkomsten, få sitt eget hjem og slå sig til ro for en tid.

Bare denne ene reis, og hans lengsels mål var nådd. A, hvor han var lykkelig ved tanken på sitt fremtidige hjem.

Arbeidet ombord gikk som en lek. De lange nattevakter i vinterstorm og uvær ble forkortet ved tanken på gleden som ventet ham ved hjemkomsten.

Det turde vel hende en ubevisst uro snek sig over ham mange gang der han stod ved rattet i svarte natten. Tankene kom og gikk. Ensomheten var ofte tryk-

kende. Han betraktet elementenes rasen, det hujet og hvinet i taugverket og sjoen stod frådende om baugen. Det var som om havet i sin villskap vilde legge sig på hverken. Men trygt og sikkert pløyet skibet sig fremover. I det fjerne skimtedes svake konturer av hjemlandet. Snart var reisen slutt og han skulde monstre av for denne gang.

Det var på vårvarten.

Solen skinte varmt og kastet sine stråler inn på den store sykesalen. Her lå flere unge menn og kjempet mot den terende brystsyke.

En broder gikk fra det ene leie til det annet og søkte å troste med ord fra all trøstens kilder — fra bibelen.

Ved en seng blev han møtt med et lite forbausende utrop fra den syke.

— Nei, men er det dig! Jeg trodde ikke at du hørte til..... ja, til disse leserne, mener jeg. Kjenner du mig igjen? Vi har sikkert gått sammen på skolen — —

Broderen betrakter den syke. Døden har allerede satt sitt stampel på ham. Hans tale er anstrengt og blir ofte avbrutt av hoste. — Jo, broderen syntes å dra kjensel på ham.

Det blev en interessant samtale om den sorgløse tid fra barneårene. Efterhvert glir talen inn på det åndelige området.

— Om han var frelst — ?

Svaren kom halvt undvikende. Han forstod ikke selv hvordan han egentlig hadde det. Det var så vanskelig å gjøre sig fortrolig med sin tunga skjebne. — Efterhvert hadde hans fortalt sitt unge livs historie, om hvordan hans planer og tankebygninger var revet i grus av sykdommen han hadde pådratt seg. Fortalte om sitt liv på sjøen, om det hjem han håpet han skulle få bygge. Han var blitt bitter til sinns, blev

rent besatt av en rå kynisme og var kold og avvisende for alt som kalles kristendom. Vilde ikke en gang høre tale om Gud.

Broderen som besøkte den syke, sökte allikevel ut fra Skriften å finne klarhet i Guds forelse med den unge mannen. Samtalen ble ledet inn på de mange midler Herren bruker for å føre sjelen velberget til det hjem som Jesus har bereft dem som frykter og elsker ham.

— — —

Tiden gikk og det led mot høst. Broderen besøkte jevnlig den syke. Efterhvert hadde han nådd frem til klarhet og erkjennelse av at Herrens veier ikke er våre veier, at hans tanker er fredstanker, ikke til ulykke — men for å gi fremtid og håp. Bibelen var nu blitt hans kjæreste bok.

En dag lå han i en lett dos. Det var lett å se at smertene plagede ham.

— Sykdommen er visst verre idag?

— A, det er ikke så verst, likevel, svarte han med et matt smil.

Men natten som gikk var det verre. Da trodde jeg det var slutt.

— Hvad var det du tenkte som mest på da? spurte broderen med et lett anstryk av bekymring.

— Jeg leste i Bibelen så lenge jeg orket å holde den opp. Da den blev for tung for mig, lå jeg og reflekterte over min tilstand, hvorfor jeg skulde være slik plaget av sykdom og smerten.

— Og hvilket resultat kom du så til — ?

— Jo, jeg tror at Gud på denne måte vilde gjøre det klart for mig hvor godt jeg skal få det når jeg nu snart skal flyttes over til de evige boliger. Nu forstår jeg Guds forelse og lengter etter å slippe her fra.

Det var den siste samtale broderen fikk med den syke.

Neste gang de møttes lå sjøgutten kold og stiv på båren.

Seirende var han gått over dødsfloden i kraft av Jesu offerblod. Han fikk komme med i et langt mer herlig bryllup — i Lamets bryllup.

A. J. L.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løsalsk 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adresser forandringer, skriftlig opgatelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Innhøstnings-tider i Volda

Endelig skal det etter bli alvor med noen ord til den kjære «Misyons-Røsten» og da vi pennen helst gå i retning av å fortelle litt om Guds store frelsende verk i Volda, Sunnmør.

Den 7.—11.—31 holdt de frie venner et veldigt jubileum. Det var da 20 år siden «Betel» ble innviet.

For de eldre som hadde vært med i den frie virksomhet helt fra 80-årene, og for oss som hadde vært med siden «Betel» ble opp, var dette en kjær minnedag. Og historien kunde berette meget om hva de frie venner har måttet døie av motstand og forakt, sørget i de første tider, men jeg skal ikke fylle bladet med det nu.

Tidene forandrer sig.

Til vår store jubileumsfest innbed vi de fleste av stedets ledere for de forskjellige kristelige virksomheter, som alle viste oss den å mose op på så nær som sognepresten, men han sendte et hjertelig brev og beklaget at han måtte reise bort.

For anledningen innbed vi predikant Johannes Hedin, som også var tilstede ved innvielsen av lokalelet. Han kom og hadde med seg et par unge bredre fra Bergen, T. Gjøsund og Johannessen, hvis dyktighet i å spille på gitar og celle blev notert i Volda. Men det mest gripende av alt var den av Gud beundrte forkynnelse og vidnesbyrd av disse bredre.

Jubileet begynte med overfylt hus, ja, mange måtte vente ved doren, og man merket snart at det var Gud som stod bak arrangementet.

Vi bestemte først en jubileumsuke med møter hver kveld. Uken deretter bekjentgjorde vi: «Mestene fortsetter». Desseverre varte Hedin og Johannessen besøk bare et par uker, men br. Gjøsund fortalte et par uker, sammen med stedets krefter, og idag etter 5 måneder lyder det fremdeles: «Mestene fortsetter». Å opgi notall av nyfreliste vil jeg ikke innlate mig på. Masse omvendelser har det ikke vært, 5-6 er visst det meste på et møte, og innimellom har vi hatt møter hvor slett ingen har synlig overgitt sig til Gud. I forsteningen var det nesten bare kvinner som blev bedt for. Uken før påske var det som vekseln kom med fornøyet styrke, og da blev det mennenes tur.

Som sædvanlig er det flest ungdom som kommer, og da de er virkelystne og interessert i sang, har vi gått igang med et sangkor som forevig omfattes med interesse av både unge og gamle.

Den «gamle» trofaste lille trupp ved musikkordet på plattformen har også fått ny forsterkning. Blandt disse er også våre til eldste døtre, Ester og Emmy, som Gud i sin nåde har frelst i denne tiden, hvorfor vi personlig, selvfølgelig er takknemlige til Gud.

Vi har i årevis savnet violinspilleren på plattformen, men nu har vi allerede fått 4 stykker som spiller så «dypt» at det er som man kan høre hjertestengenes dirren. 2 av disse har spilt tilgjengelig for dans. «Nu skal violinen bli brukt til det som bedre er» sa den ene. Vi mangler cello. Den som vil berike oss med en cello kan sende oss en 100-lapp pr. omgående så er den sorgen slukket.

Også rundt på småstedene våkne folk op. Ikke så først at det er bare på våre meter at det er vekkelse. I Ørsta, en knapp mil herfra, har det vært en vekkelse. Motene har vært i frikirken, bedehuset og i selve statskirken, som har vært full til tross. Og det er vel til sikt kirken skuldet være. Ja, når frelsesekende roper til Gud i statskirken og folk kommer på kne, da priser vi Gud.

Også her i Volda har de bedt med mange i Indremisjonslokalet, særlig under kandidat Wagens møter.

Ja, det er en inhestningstid og kanskje den siste innen Herren kommer. Må enda flere reddes. Vi kan ikke nok få takket Gud for hans verblodd oss. Skulde ønske alle forstod det. Dessverre er det også dem som advarer, og vi har flere tilfeller hvor sådanne som er blitt bedt for, eller er flittige til å besøke motene, er blitt forbudt å gå. Slik må beklages, men vi kan ikke annet enn å bø som fordom: «Forlat dem, ti de vet ikke hvad de gjør».

Guds barn — uansett farve — be for de nyfrelste her, og at Gud må få frelse mange flere. «Motene fortsetter!»

Math. Støve.

Nytt oplag av «Barnas Elendom».

Vår kjære lille venn i sondags-skolen, sangboken «Barnas Elendom», utkommer nu i ny og forbedret utgave. Vi har ventet lenge på den, men nu kommer den alltid. Den inneholder 150 barne-og ungdomssanger, alle med ak-korder for guitar.

S. T.

Fred og misjon.

En svensk juridisk professor, Åke Hassler, har nylig holdt en tale hvor han understreket sterkt at misjonen alltid har vært en stor fredsfaktor, og vil bli det ennmer i fremtiden. «Misjonen skal først og fremst gi Kristus til folgene. Den skal føre Kristi ånd ut i verden og lære menneskena å kjenne Gud slik som Kristus kjenner og kjenner ham. Men den som søker Guds rike, får alt annet atppå. Med sann kristendom følger brorskap, og med brorskap rettferdig og fred. Så er verdensmisjonéns vei verdensfredens vei.»

På grunnlag av dette syn manet han forsamlingen sterkt til å støtte hedningsemisjonen.

Hilsen fra Brooklyn!

Kjære venner i Norge og ellers så langt «Misjons-Røsten» trenger sig frem på sin vei: Nåde og fred være eder mangfoldig til del!

Han er ennu den samme mektige underfleren på plattformen, men nu har vi allerede fått 4 stykker som spiller så «dypt» at det er som man kan høre hjertestengenes dirren. 2 av disse har spilt tilgjengelig for dans. «Nu skal violinen bli brukt til det som bedre er» sa den ene. Vi mangler cello. Den som vil berike oss med en cello kan sende oss en 100-lapp pr. omgående så er den sorgen slukket.

Vi gjør som de gamle som har vandret foran oss, vi ser op til ham, vår trofaste Freiser, op til de evige berger, fra ham kommer all vår hjelp, og vi stråler av glede.

De så op til ham og strålte av glede, og deres åsyn rodmøde aldriv av skam.

Vi gjør som de gamle som har vandret foran oss, vi ser op til ham, vår trofaste Freiser, op til de evige berger, fra ham kommer all vår hjelp, og vi stråler av glede.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Deres i nåden meddelakte Anne og Bernhard Nilsen.

Adr.: Ole O. Moy 5016 — 8th Ave Brooklyn, N. Y.
U. S. A.

Den gode strid

Av Knut Andr. Høy, Arendal

«Strid troens gode strid.»

(1. Tim. 6. 12.)

Hvis ikke det onde eksisterte — hvis det ikke fantes noen ond makt — ville det ikke bli strid. Alt vilde da være enhet og harmoni. Alle folk vilde leve i fred med sin neste, og ingen av nasjonene ville drå-tiflets mot den annen.

Men det onde er nu engang kommet inn i verden og det onde er en stadig anfallende fiende mot det gode. Disse to makter kan alri forenes og det blir derfor en stadig og vedvarende kamp så lenge godt og ondt har anledning til sammenstøt. Når to nasjoner liger i strid med hinannen er det ikke fordi den ene er god og den annen ond, men fordi det onde har fått overtaket over det gode i mennesket. Denne strid er både fysisk og åndelig en ond strid. Og all strid i verden — på alle områder, og i alle anliggender — er ond all den stund det onde ligger som motiv for begge stridende parters handlinger.

Guds folk er et folk i strid. På dem kan ordene i en av våre nasjonale sanger godt brukes i overført betydning: «Vi er et folk i krig for livet uavsladelig —»

Vår kamp er imidlertid ikke mot kjod og blod, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrummet. (Ef. 6. 12). Til denne åndelige kamp trenges en god, åndelig rustning, og vi finner hele feltstyrten omtalt i de etterfølgende vers av ovenfor siterte fra Efeserbrevet.

Med dette utstyr kan vi møte åndehærene, og med dette — og kun med dette — kan vi gjøre motstand og bli stående etter å ha overvunnet alt! — Den gode strid har flere sider — eller om vi kan si det slik: kjempes på forskjellige fronter. I korthet vil jeg omtale tre av sidene i denne strid: Striden i bonn — striden for troen på evangeliet — og striden i lidelsen.

Paulus visste nok om bønnens vitale betydning, og han fikk undsetning i striden for at de i samlet fylking kunde storme mot ondskapens åndemakter som vilde hindre bønnesvaret.

kan også forsamlingen her si. Vi har fått hjelp fra Gud og står til denne dag. Ja, vår hjelp kommer fra Gud som gjorde ham til jorden.

Reisen over havet gikk utmerket. Tusen takk for deres bonner på vår reise. Det er velsignet å kjenne sig bæret på bønnens armer. La oss fortsette å for og med hverandre. Om vi ikke kan gjøre noe annet så står da denne verden til å være sammen med vennene her på Eben-Ezer.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

Så vil vi gjennem bladet få sende vår hjerteligste takk til vennene på et hvert sted hjemme i Norge. Det vilde jo ta mange spalter om vi skulle nevne personer og steder så vi får si som det står skrevet for: Vær hilset ved navn.

En rettferdig bonn kan forma meget, men mange rettferdiges bonner kan bringe enghedsresultater. Djævelen frykter ikke nok kanskje mere enn noe annet samdrekta troeviss bonn. Og hvorfor? Fordi han vet at seier i bonn for den troende blir størst seier. Og for ham blir et nederlag størst nederlag. La mig her anfore hvad en Kina-misjonær, pastor W. A. Cornaby for mange år siden skrev om sin hjem fra Kina. Han skriver bl. a.: «Bonn er alt hellig arbeidskraft, alle åndelige fremstøts styrke. Et vi vi til bonn kommer alle andre ting i lage, er vi forsommelige i bonn, mangler den dynamiske kraft, som alene kan tolke alle ondskapens veldige hærer». Og lenger frem: «Den oppgave å vinne viktig land og ostens urevhende land for Kristus, den venter ikke så meget på flere menn som på tusenfull mere menn. Verden vil aldri kunne sta sig overfor den helle kristenhets samlede bedekraft.» (Efter Skonard-Pettersen: «Missionssind»).

Bonner er en stor oppgave for alle misjonens venner. Hvor meget lettere vilde ikke misjonærene føle det i sitt vanskelige og krevende arbeid der ute på føltet om vi alle stred — virkelig stred — i bonn for dem hver dag! Herrnen venter, venter på stridsmenn som vil gå med evangeliet til dem som ikke har hørt det, men han venter kanskje like meget på stridsmenn som her hjemme vil stride i bonn for dem som allerede er gått ut, og be om flere arbeideres utdrivelse (Matt. 9. 38).

Det å strid i bonn er ingen lett sak. Som oftest blir det vel så at vi gir op når det gjelder som mest. Det blir defensiv istedet for seirvinnende offensiv. Oftest har vi kanskje lidt nederlag, men vi skal ikke gi op for det. La oss gå på med mytt mot og ny kraft i bonnestriden i Jesu navn. Muligens vi først på evigheten morgen vil få se de seire vi vant i bonn. I himlen vil du muligens treffende sjeler som er der fordi du bad for dem mens du var på jord

Spiritismens frukter.

En forfatter i «Aftenposten» beretter: Jeg har vært til steke ved en ung manns tre doge-dodskamp, resultatet av en påkallelse av en kjær avdod, som ikke kom. Derimot kom noe annet, plutselig og overveldende, man kan kalle det hvad man vil vannvidd eller besettelse, som i løpet av tre døgn likefrem tok livet av den okkulte dilettant.

Jeg kjenner en dame, som dreiv spiritisteksperimenter med sin nevø av omrent 13 års alderen. Han har nu allerede i mange sittet i galeasyl. Hun selv, til en viss grad klarsynt, er heller ikke fullt normal.

Og så den soskenflokk, to sore og en bror, som i morens fravær på en nysgjerrigs anmodning var med og deltok i spiritistseanser. Resultatet: Moren fant dem alle tre vanvittige ved sin hjemkomst fra en reise: de to soskene ble allerede anbragt på galehusen ene av dem endog satt i tvangstroie. Disse eksempler kan

Kan man
Sarpsborg
vi besøk
Logen, Mo
Marthi
den prakti
med liv
herlige me
På aftenm
var fullt a
Riple
Tirsdag
br. Ande
rer) og en
fra Råde,
byrd og sa
tet var de
ve med Kr
den. Det v

Torsdag
Oskar Ka
tet
Lørdag
br. And
også den
Kjellås
Søndag
dag talte b
nær «og vi
ger og pro
Ja, Gud

Misjonsbe
Efternev
komme belo
N. Johnsen
bedes godh
sjons-Røste
15. januar
Arupsgt. 1.
Olaf Krud
januar: Ho
ne Iversen,
Stensnæs, F
Betedsa,
pr. Arendal
11. Do. do.
Erikka Jak
Bodø 10.
Ragnhild A

Sa

Vennestevne

avholdes i Misjonshuset, Sarpsborg. Begynner pinscaften kl. 8 og fortsetter pinsedagene. Predikende brodre der ønsker å delta bedes i god tid tilskrive undertegnede.

For vennene
G. Iversen,
Boks 32, Sarpsborg.

SPREDTE FELTER

Bor det nordlige Norge betraktes som misjonsmark?

Da jeg leste dette styrke i Misjons-Røsten skar det mig i hjertet. Da jeg kjenner br. Henrik Eilertsen fikk jeg lyst å sende til hans virksomhet et lite bidrag.

Sender hermed kr. 15,00.

Fra to sørst, N. og B.
På broderens vegne sier vi

hjertelig takk. Gud velsigne gi verne!

R. d.

Ny misjonskasserer.

Som kasserer for Anne og Bernhard Nilsen, Kina, har soster Nilsine Kristiansen, Bergen, påtatt sig hvert. Midler til sostenes Nilsen bedes derfor herefter sendt til henne. Hennes adresse er: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

Fra Sarpsborg.

Kan meddele om gode tider i Sarpsborg. Søndag 3. april hadde vi besøk av en skare venner fra Logen, Moss. Brødrene Lind og Martinsen m. fl. talte og den prektige strengemusikk spilte med liv og begeistring. Det var herlige møter og Gud var nærlig. På aftenmøtet hvor Misjonshuset var fullt av folk, deltok også str. Riple.

Tirsdag aften deltok også br. br. Andersen (tidl. skolelektor) og en hel buss med venner fra Råde, som deltok med vidnesbyrd og sang. På slutten av møtet var det 13 som lot sig begrave med Kristus ved døpen til denne. Det var et herlig syn.

Torsdag aften deltok også br. Oskar Karlseth med oss på møtet.

Lordag på ungdomsmøtet talte br. Andersen og da fikk vi også den glede å etter høre br. Kjellås' livsfriske vidnesbyrd.

Søndag formiddag og ettermiddag talte br. Kjellås. Gud var nærlig og vi hørte dem tale i tung og profetiske ord.

Ja, Gud gir seir!

S. T.

Misjonsbølp.

Erførte viktanner for innkomne beløp til misjonen Berger N. Johnsen, Argentina, for 1. kv. bedes godhetsfull intatt i Misjons-Røsten:

15. januar: Fra K. Larsen, Arupsgt. 1, Drammen kr. 10., fra Olaf Knudsen, Mosby 10, — 22.

januar: Holmsbu kvinnel. v. Signe Iversen, Holmsbu 115, A. Lund, Stensnes, Horten 25, — 3. februar: Bethesda, Fløsta, Narresta pr. Arendal v. K. Høyre 10.

11. Do. do. v. K. Høyre 30, — 13.: Erikka Jakobsen, Dronningensgt. Bodø 10, — 20.; Ubenevnt 10.

Ragnhild A. Kåsa, Bø 15. Marie Synstebæ, Bø 15. Sigrid og Anna

Løvtvit, Espeland st. 150, — 10. mars: Venner i «Håpet», Solbergiven 50, — 11.: «Betania», Brevik, v. Lagertha Wenge 40 kr. Til sammen 490 kroner, hvorfor vennene bringes vår hjerteligste takk.

H. H. Sønstebo, kasserer Oterholt, Bo, Telemark.

Stortine 4—4—32.

Erkjerner herved å ha mottatt det gjennom Misjons-Røsten innkomne beløp til misjonshuset i Balsfjord kr. 447,00. (Mottatt gjennom H. Eilertsen 422,00, senere fra G. Iversen 25,00, til. kr. 447,00), hvorfor herved kvitternes takkes. — Fredshilsen

E d v. M a t h i s e n,

Stortine 4.

Spanien åpent for Guds ord.

Efter republikkens innførelse i Spanien er der store forandringer i dette land. Hånd i hånd med den politiske frihet går også religionens friheten. Og følgene av dette viser sig i økt kristelig virksomhet. Blandt de misjonsselskapene som har benyttet denne friheten, inntar Det britiske biskopsskapen en fremstående plass. Det har øket antallet av sine kolportører, og 1931 ble et rekordår i bokspredning der nede. Ikke mindre enn 275,600 bøker blev spreidt i dette katolske land.

Helt til revolusjonen var dette en

av den katolske kirkes sterkest festestede borgar.

Er vi feige?

«En hedning faller uten frykt på kne for sin avgud. En muhammedaner brer, om så skal være, sitt bedeteppe ut midt på gaten og boer sig dypt for Allah. En katolikk ligger på kne foran sine helgenbilder etterat han har ofret sine vokslis til dem. Men en evangelisk kristen, han våger det ikke av frykt for at noen skal se det. Han er så civilisert, så klok og forsiktig — vil ikke vekke opsigts!»

Således forteller den svenske oberst E. Melander om nordiske evangeliske kristne og deres bønn. I by og på land er det en skam å bli truffet på kne.

De som bekjerner den lære som vi ønsker for å være den reneste, er aller mest redd. Og obersten tilføyer: «I Johannes Åpenbaring, 21. kapitel står der: «Den som seirer, skal arve alle ting. — Men», fortsettet der, «edr redd og vantro og vederstyggleige og manndrapene og horkarlene og trollmenene og avgudsdyrkerne og alle lognerne, deres del skal være i sjoen som brenner med ill og svovel.»

Forrent i denne store knugende skare går de reddet; det er dem som ikke tar kjenner ved Jesus. Om du frykter for mennesker, der bringes på fall, så bestem dig i dag hvem du tjener skal —?

Se Matt. 10, 32—33. Rom. 10, 9—13.

En abonnent.

I Sverige

er der 15 forskjellige selskaper som arbeider for misjonen (jordmisjon og hedningsemisjon). Disse selskaper har fått 722 utsendinger og virker på henimot 50 forskjellige misjonsfelt omkring i verden.

Fra Finnmark

Vi takker alltid Gud for eder alle når vi kommer eder i hu i våre bonner. 1. Tes. 1, 2.

Så er vi da etter i Finnmark, kom hit tirsdag for påske etter en lang men god reise.

Når vi nu i ro tenker over den tid vi fikk tilbringe sydpå, og vi da stanser i tanken for de forskjellige steder som vi fikk besøke, da kjenner vi at også vi kan med apostlen: Vi takker alltid Gud for eder alle. For nåde dette i grunnen er å få takke Gud for hinmannen. Det hender jo i disse dager at det kan være venner man må minnes med vemo — ja sorg. Kanskje svek de når det al lermest gjaldt å stå sammen, eller muligens blev de overlistet av fiendene, og blev liggende igjen på veien o. s. v. Derfor så usigelig godt å få takke Herren for hinannen. —

Turen opover gikk utmerket. Herren gav oss godt var så vi blev ikke sjøsyke for den aller siste del av reisen. Vi fikk nemlig ikke storm og meget hoi sjø, Herren var dog med og hjalp så vi kom vel frem. Det føltes meget deilig å få avslutte reisen for en stund da vi jo nu følte oss trette, særlig da av det siste døgs sjøsyke. Herren har gitt oss gode møter her i helgen og mange mennesker besøker motene. For tiden er her en masse tilreisende fiskere, og det er en glede å få så livets ord for disse. Snart reiser de etter til sine hjem, rundt om i Troms og Finnmark fylker, og det er vårt håp at de som disse fiskere får med engang vil bare rik frukt. Finnmark og Troms fylker har i alt vært besøkt av volssomme storme, som har forvoldt stor skade. Mange stauta fiskere har da også blitt derute, noen vrakstumper er det eneste som bringer bud

til de etterlevende. I hjemmenne sitter enker og barn igjen og begräper sitt store tap.

Når noen således blir rykket bort synes nok de fleste at det er trist, hvilket det jo også er, — først nod og fattigdom, og så plutselig død og sorg også. —

For mig synes det dog meget verry at så uhøye mange som dette allikevel ikke sorger for å få sin sjel reddet.

Tusener av vrak driver om på tidsdien har uten håp og uten Gud. Hvem vil redde. Hvem vil drage i bonnets tauge, så disse der driver avstend kan bli reddet?

Her hores nu fra flere steder av Finnmark om vekkelse, men vekkelsen er ennå av mere lik art. Finnmark trenger en gjennemgripende vekkelse, ellers må allikevel de mange dø uten håp. Fra flere steder spørres om vidner, men vi er få og sprette på murene.

Br. Eilertsen har nylig besøkt Vebirkbotn og vennene var takkennelig for hans besøk. Men det varer jo så kort, bare 8 dager.

Om jeg lever og Herren vil, blir jeg nu å stanse her en tid utover, så lenge fiskerne stanser her. Senere tar jeg østover til Østfinnmark og muligens til Varangerfjord, alt ettersom Herren åpner og leder.

Be fremdeles for mig!

Så til sist en hjertelig takk til alle dere som vi fikk besøke da vi var sydpå. Takk for eders velvilje og den kjærlighet hvormed vi blev mott da vi var hos eder.

Det varmer hjertet å møte eder og det gir styrke i kampen her å vite om at dere ber for Finnmark.

Så til sist en hjertelig hilsen fra eders i Jesus forbundne

Thea og Oskar Gamst.

Baktal ikke din

nesten

Den ydmyke gir Herren nåde. Den stolte står han imot. Ydmykhet går foran øre. Hovmot står for fall. Må Gud hjelpe sitt folk, at de må finnes blandt de ydmyke. Ti hvad krever Herren av dig uten dette at du gjerne viser kjærlighet og vandler ydmyklig med din Gud. Likesom I ialtsa mottok Kristus Jesus som herre, så vander i ham. Han er nu nærmere enn da vi blev troende. Dommer ikke forat I ikke skal dommes; ti med den dom I dommer, skal I dommes igjen. Det er først når man har tapt noe av det fortrolige samfund med Jesus, at man er utsatt for å bli besmittet av dette farlige onde, og da har man også lett for å bli smittebærere. Øh hvilke sorgelige følger det bringer med sig i Guds menighet! Er slovet eller sovet inn, kan man ikke alene høre på, men endog delta i sådanne samtaler som går ut på å baktale sin neste og avsies hårde domme over sin bror og soster, og kanskje der sitter flere og samtykker i dette. Men for man skiller må man naturligvis ha en bønnestund som gir det hele et åndelig preg. Og de som de har domt glemmer de å be for.

Hvad skal man si om dette? Så kommer disse som skiltes med takk for det hyggelige samver

og snart dreier samtalet sig inn på hvad de har hørt om denne eller hin. Ja, her er smittebærerne. Noe sorgelig er skjedd. Denne åndelige pest griper om sig og spredes vidt og bredd i vårt land. Skulde jeg velge mellom to ondting, så vilde jeg helst velge å være blandt dem som blir baktalt enn å være en bakvasker.

Mennesken ser på øinene, men Herren ser til hjertet. 1. Pet. 2, 1—3. Salm. 40, 5.

Søk forst Guds rike.

Den som var så rik og mektig og lykkelig som han! har sikkert tusener tenkt når de leste om fyrtikk-kongen Ivar Kreuger. Han som eide store hus og stoite slott i næsten alle verdensdeler, han som kunde reise hvor han ville og gjøre hvad han vilde.

Slik tenkte mengden.

Og så viser det sig at ingen var mere ufri og ulykkelig enn han. Han var slave av det verk han hadde øvet. Han trellet og slet — til han tok sitt eget liv for å slippe løs.

Gullet, og alt det gullet kan gi, gjor ingen lykkelig.

Det skulde ungodmenne, som har fremtiden, legge sig på hjerte. Sok forst Guds rike!

NYHET

DEN FALSKE FREDS-

BEVEGELSE

av D. O. Belfrage.

Oversatt av Lyder Engb.

Avrustningskonferansen i Genève februar 1932 — den moderne fredsbevegelsen — forbudsbevegelsen m. m. i belysning av Guds ord.

Noen uttalelser om boken:

Ing. Alb. Hjort, Asker: Den er i høieste grad et verk «mot strømmen» idag.

Werner Skibsted: «Alle som oppriktig søker klarhet ifreds spørsmålet bor studere den grundig.»

Thor Sørli: Forf. drar skarpe linjer mellom hellig og vanhellig. Godt mulig at det blir litt storm om innholdet, men kjøp den, les og dom selv.

Boken fæs kjøpt i «Misjons-Røsten», Sarpsborg og kostet kr. 1.25 pluss porto.

Hvorledes han fikk et noisomt sinn.

En av de første kristne kirkers biskoper der var kjent for sin store noisomhet, blev engang spurt om årsaken til at han alltid kunne være så noisom.

Den gamle ærverdige mann svarte: «Saken er ganske lett og enkel. Jeg behover kun å gjøre den rette bruk av mine øine. I hvilken som helst tilstand jeg er, kaster jeg forst og fremst mitt blikk op til himmelen og kommer i hu, at min fornemste orretning her er å komme dit op, derpå ser jeg ned på jorden og kommer i nu, hvor liten den piass blir som jeg skal opta i den når jeg er dod og begraven; derefter ser jeg mig rundt i verden og legger merke til hvilke skarer av mennesker der er som i alle deler er ulykkelige enn jeg selv; på denne måte larer jeg hvor sann lykke finnes, hvor alle våre sorger skal ende, samt hvor liten årsak jeg har til å gremme mig eller klage.»

MISJONS-RØSTENS kommisjonærer.

Kontingent for bladet kan betales til følgende, hos hvem bladet også kan bestilles:

Dessuten kan bladet bestilles og kontingent betales til de fleste frie evangelister og misjonærer.

Arendal: Karl Iversen Hægeb erg, Konows gate 21, II.

Askim: Johs. Dahl.

Bergen: Frk. Hansine Gjertsen, Syneshagen 13.

Dal st.: Rudolf Gustavsen.

Drammen: Postekspeditør Einar Gulbrandsen.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Bråtgård 2.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgaten 2, — Carsten Bleket 44.

Selvik: Ragnvald Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre: Hurum: Frk. Sigrid Abrehamsen.

Volda, Sunnmør: M. Stove.

